

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за полицијског писара друге класе среза параћинског Милана Димитријевића, полицијског писара исте класе среза косаничког, — по молби;

за полицијског писара друге класе начелства округа подринског Стевана Петровића, полицијског писара исте класе среза посавског, округа ваљевског, по потреби службе; и

за полицијског писара треће класе среза досавског, округа ваљевског, Радисава Суботића, свршеног правника.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 7. фебруара 1907. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за полицијског писара прве класе Управе вароши Београда Миливоја Бели-Марковића, полицијског писара у оставци.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 12. фебруара 1907. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Светозар Поповић, полицијски писар прве класе Управе вароши Београда на основу §. 70. закона о чиновницима грађанског реда — стави у пензију која му по годинама службе припада.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 12. фебруара 1907. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутраш-

њих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Бранимир Ј. Рајић, начелник треће класе округа пожаревачког, на основу § 70. закона о чиновницима грађанског реда, стави у пензију која му по годинама службе припада.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 14. фебруара 1907. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за начелника друге класе округа пожаревачког Павла Поповића, адвоката из Пожаревца.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 14. фебруара 1907. г. у Београду.

РАЗГРУПИСАВАЊЕ ОПШТИНА

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., одобрена су решења Народне Скупштине сазване у први редован сазив за 1906. године, која гласе:

»да се село Сврљиска—Топла, по изјављеној жељи својих становника, одвоји од своје досадање општине белопоточке, среза заглавског, округа тимочког, и да образује нову општину под називом: општина сврљиско-топланска, у истом срезу и округу«.

»да се села Тубићи и Белоперице, по изјављеној жељи својих становника, одвоје од своје досадање општине субјелске, среза првогорског, округа ужичког и да образују нову општину под називом: општина тубићска, у истом срезу и округу«.

»да се општина цикотека, у срезу левачком, округа моравског, коју сада сачињавају села Ломница и Цикота, разгруппише, и по изјављеној жељи својих становника село Ломница придода општини рековачкој, а село Цикота општини слатинској, — у истом срезу и округу«.

»да се села: Туларе, Баца, Калудра Плачник и Вича, по изјављеној жељи својих становника, одвоје од своје досадање општине белољинске, у срезу прокупачком, округа топличког, и да образују нову општину под називом: општина туларска, — у истом срезу и округу«.

»да се село Калуђерица, по изјављеној жељи својих становника, одвоји од своје садање општине велико-мокролушке у срезу врачарском, округа београдског, и да образује нову општину под називом: општина калуђеричка, — у истом срезу и округу«.

»да се село Папратиште по изјављеној жељи својих становника одвоји од своје досадање општине гугаљске, у срезу пожепком, округу ужичком, и споји са општином табановачком, — у истом срезу и округу«.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 31. јануара 1907. г. у Београду.

КРЕТАЊЕ КРИМИНАЛИТЕТА

у месецу децембру 1906. год.

Према званичним извештајима окружних начелстава и Управе града Београда, у току месеца децембра извршено је у Србији:

1. Убистава	27
2. Детоубистава	4
3. Нехотичних убистава	2
4. Покушаја убистава	23
5. Разбојништва	8
6. Силовања	1
7. Тешких телесних повреда	9
8. Паљевина	26
9. Опасних крађа	120
10. Злонамерних поништаја туђих ствари	8
11. Самоубистава	10
12. Покушаја самоубистава	1

Од изложених дела пронађено је:
 Убистава 26 или 96 %
 Детоубистава 4 » 100 %
 Нехотичних убистава 2 » 100 %
 Покушаја убистава 22 » 95.6 %

Разбојништава 4 или 50 %
 Силовања 1 » 100 %
 Тешких телесних повреда 9 » 100 %
 Паљевина 6 » 23 %
 Опасних крађа 39 » 32·5 %
 Злонамерних поништаја туђих ствари 1 » 12·5 %

Највећи број убиства извршен је помоћу *ватреног оружја* (13), затим помоћу *оштрог* (7) помоћу *тупог* (6), и *задављивањем* (1).

Узроци са којих су ова убиства извршена леже: у *међусобној свађи* за 12 случајева, у *користољубљу* за 5, у *освети* за 4, у *нужној одбрани* за 3, у *љубомори* за 1 и у *вршењу званичне дужности* за 1 случај. Узрок једном убиству непознат је.

Посматрана према местима у којима су извршена изложена убиства јављају се: у срезу грчанском 2, у срезу сврљишском 2, у срезу зајечарском 2, у срезу жичком 2,¹⁾ у вароши Београду 2 и по 1 у срезovima: колубарском округа београдског, космајском (непронађене), пчињском, јабланичком,²⁾ крагујевачком, беличком, нишском, нишавском, јадранском, рађевском, пожаревачком, хомољском, бољевачком, прокупачком, златиборском, студеничком и трнавском.

Поред ових убиства у месецу децембру прошле године откривено је убиство Жике Ђокића, земљод. из Врбице, у срезу тимочком, кога је још 27. августа пр. год. убила жена Малина и закопала у штапи.

Детоубиства су извршена у срезovima: крајинском, азбуковачком, качерском и пожешком.

Нехотична убиства извршена су у срезovima: нишском и млавском.

Покушаји убиства извршени су: у срезу јабланичком 10 (1 непронађен), у срезу јадранском 2, у срезу пожаревачком 2, и по 1 у срезovima: колубарском окр. београдског, лепеничком, кључком, ражањском, орашском, подунавском, рачанском, студеничком и у вароши Смедереву.

Скоро сва дела извршена су у међусобној свађи.

Разбојништва су извршена: у срезу жичком 4,³⁾ и по 1 *непронађено* у срезovima: колубарском окр. београдског, гружанском, љубићском, и у вароши Нишу.

Силовање је извршено у срезу паранском.

Тешке телесне повреде извршене су: по 1 у срезovima: гружанском, деспотовачком, алексиначком, јадранском, мачванском, љубићском, бољевачком, и у варошима: Крагујевцу и Пожаревцу.

¹⁾ Мименко Гуђић, из Пилатовића, који се био одметнуо од власти, убио је 11. децембра пр. год. свога друга Сретена Перковића, из Косовице, а Радоје Новаковић земљод. из Роћевића убио је, у одбрани, Гуђића, ноћу између 15. и 16. децембра.

²⁾ Монополски контролори убили су 25. децембра прошле године Велију Барајаловића, који је хтео, да кришом пренесе у Турску 400 кг. барута и 4.500 чаура.

³⁾ Сва ова разбојништва извршили су већ поменути зликовци Мименко Гуђић и Сретен Перковић.

Паљевине су извршене: у срезу подунавском 3 (1 пронађена), у срезу орашском 3 (1 пронађена), у срезу подгорском 2 (обе пронађене), у срезу јасеничком окр. крагујевачког 2, у срезу пожаревачком 2, и по 1 у срезovima: посавском округа ваљевског, јабланичком, гружанском, ражањском, темнићском (пронађена), бањском, сврљишском, млавском, моравском округа пожаревачког (пронађена), таковском, љубићском, зајечарском, бољевачком, и у вароши Ђуприји.

Вредност свих ових паљевина износи око 5000 динара.

Опасне крађе извршене су: у Нишу 8, у срезу млавском 7, у Крагујевцу 6 (3 пронађене), у срезу лепеничком 5 (2 пронађене), у срезу пожаревачком 5, у срезу темнићском 4 (све пронађене), у срезу гружанском 4 (2 пронађене), у срезу голубачком 4 (све пронађене), у срезу грчанском 3 (све пронађене), у срезу подланичком 3, у срезу посаво-тамнавском 3 (све пронађене), у Крушевцу 3, у Ђуприји 3 (1 пронађена), у срезу пожешком 3, у срезу добричком 3 (2 пронађене), у Београду 3 (1 пронађена), у срезу посавском округа београдског 2, у срезу тамнавском 2 (1 пронађена), у срезу колубарском округа ваљевског 2 (1 пронађена), у срезу власотиначком 2, у срезу брзопаланачком 2, у срезу неготинском 2, у срезу деспотовачком 2 (1 пронађена), у срезу ресавском 2 (обе пронађене), у срезу алексиначком 2 (1 пронађена), у срезу подунавском 2 (обе пронађене), у срезу зајечарском 2, у срезу заглавском 2, у срезу бољевачком 2, и по 1 у срезovima: космајском, подгорском, ваљев-

ском (пронађена), посавском округа ваљевског, пчињском, деспотовачком, јасеничком округа крагујевачког, крајинском, копаоничком, трстеничком, расинском (пронађена), беличком (пронађена), сврљишском (пронађена), нишавском јадранском, звишском, хомољском, таковском, љубићском, качерском, тимочком, прокупачком (пронађена), аријском (пронађена), ужичком, жичком, трнавском, и у вароши Смедереву.

Вредност свих ових крађа износи око 11.000 динара.

Злонамерних поништаја туђих ствари било је: у срезу врачарском 2, у срезу неготинском 2, и по 1 у срезovima: тамнавском, трстеничком, таковском (пронађен) и у вароши Нишу.

Вредност уништених ствари износи око 4500 динара.

Поред изложених дела у току месеца децембра извршено је још у Србији и 10 **самоубиства**, и то: у Београду 3, у срезу ужичком 2, и по 1 у срезovima: пчињском, брзопаланачком, аријском и у варошима: Шапцу и Пожаревцу.

Ова самоубиства извршена су: *вешањем* 6, *ватреним оружјем* 3, и *дављењем у води* 1, а узроци њиховом извршењу леже: у *рђавим материјалним приликама* за 3, у *душевној болести* за 2, у *домаћој расири* за 2, и у *очајању* за 1 случај. За 2 случаја узроци су непознати.

Један покушај самоубиства извршен је у срезу посаво-тамнавском, вешањем, због домаћих неприлика.

Општи преглед до сада изложених дела овакав је:

Текући број	О К Р У З И	Убиства	Детоубиства	Нехотична убиства	Покушаји убиства	Разбојништва	Силовања	Тешке телесне повреде	Паљевине	Опасне крађе	Злонамерни поништаји туђих ствари	Самоубиства	Покушаји самоубиства
1	Округ београдски	4	—	—	1	1	—	—	—	6	2	—	—
2	» ваљевски	—	—	—	—	—	—	—	3	7	1	—	—
3	» врањски	2	—	—	10	—	—	—	1	7	—	1	—
4	» крагујевачки	1	—	—	1	1	—	2	3	16	—	—	—
5	» крајински	—	1	—	1	—	—	—	—	5	2	—	—
6	» крушевачки	—	—	—	1	—	—	—	1	6	1	—	—
7	» моравски	1	—	—	—	—	1	1	2	12	—	—	—
8	» нишки	3	—	1	—	1	—	1	2	11	1	—	—
9	» пиротски	1	—	—	—	—	—	—	—	1	—	1	—
10	» подрински	2	1	—	2	—	—	2	—	4	—	1	1
11	» пожаревачки	2	—	1	2	—	—	1	4	18	—	1	—
12	» руднички	—	1	—	—	1	—	1	2	3	1	—	—
13	» смедеревски	—	—	—	3	—	—	—	6	3	—	—	—
14	» тимочки	3	—	—	—	—	—	1	2	7	—	—	—
15	» топлички	1	—	—	—	—	—	—	—	4	—	—	—
16	» ужички	1	1	—	1	—	—	—	—	5	—	3	—
17	» чачански	4	—	—	1	4	—	—	—	2	—	—	—
18	Управа града Београда	2	—	—	—	—	—	—	—	3	—	3	—
	Свега:	27	4	2	23	8	1	9	26	120	8	10	1

Из канцеларије Антропометријско - Полицијског Одељења Министарства Унутрашњих Дела, 11. фебруара 1907. год. АБр. 163. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Из овога се јасно види, како је инквизиторски поступак продро у праксу световних судова Италије и како се даље развио. Ово је сад био италијански поступак, који је почивао на рационалним основицама и био потпуно савремен; доказни систем био је такође рационалан, као год што је и доказ Канонског Права. Овај поступак био је предмет научног обрађивања у Италији и предмет предавања на италијанским универзитетима. Овако обрађиван поступак морао је имати утицаја на околне државе, у којима је кривично поступање било сасвим другаче. Први је био стари француски, који је још у тринаестом столећу, а за њим и стари немачки поступак, који је у четрнаестом и петнаестом столећу мало по мало реципирао Римско и Канонско Право, које је у ово време било у снази у Италији, као нови Италијански Кривични Поступак. Потпуну рецепцију убрзало је на првом месту то, што је поред домаћег старог права био у снази као ванредан поступак, канонски кривични поступак у онолико, у колико је црква имала права кажњавања. Противности између ова два права биле су велике, и старо право, као несавременије, сваким даном је узмицало и правило места новоме. Уз ово даље долазе списи канониста, који обрађују само инквизиторски канонски поступак и који својим делима утичу на световне правнике у Француској и Немачкој, да и они почињу обрађивати и препоручивати нови инквизиторски поступак. Радови италијанских правника ушли су у Француску и Немачку у рукописима и штампани; али је шири и снажнији био утицај, који су они вршили посредним путем: обрађивањем њихових списа у правничкој популарној књижевности. Од нарочитог су утицаја најзад били доктори права Французи и Немци, који су из своје отаџбине долазили на болоњски и друге италијанске универзитете и на њима слушали и учили нов италијански инквизиторски поступак, који је у Италији већ био у снази. Они су, враћајући се у своју отаџбину, и даље обрађивали тај поступак и постепено га уносили и у саму судску праксу.

На овај начин је примљена рецепција туђинског права; старо домаће право сваким даном је тонуло а туђинско све више и више избијало на површину. Постепена рецепција види се из појединих закона овога времена, који у себи садрже одредбе туђинског права.

Завођење инквизиторског поступка у Француској види се већ из закона Луја IX од 1254. год., којим се забрањује употреба судског двобоја; а започињање истраге *ex officio* налази се у закону од 1270. — Потпун законик кривичног поступка донео је Франсоа I 1539., у коме се налазе све одлике инквизиторског поступка. Овим законом је уређен и доказни поступак на сасвим новој основи, јер су сва стара формалистичка доказна средства избачена и заведен доказни систем новог италијанског права заједно с тортуром. — Најважнија од свију за тадашњи кривични поступак јесте *Ordonance sur les matières criminelles* од Луја XIV 1670., која је у главnome била у снази све до револуције.

У Немачкој све до шеснаестог столећа није било законика, који би обухватао цео нови реципирани Кривични Поступак, већ је било само појединачних одредаба, из којих се види, да је био усвојен и инквизиторски поступак. Тако је неко време био у снази и стари домаћи и нови инквизиторски, услед чега су наступале велике забуне и пометње. Тек Бам-

бершки казнени законик од 1507. (*Bambergensis, Bamberger Halsgerichtsordnung mater Carolinae*) који је израдио V. Шварценберг, и *Бранденбушки* од 1516. коначно су признали само инквизиторски поступак и припремили израду једног општег немачког закона о Кривичном Поступку, који је донет за владе Карла V. 1532, познат под именом *Каролина* (CCC.). Ово је најбољи извор за изучавање тадашњег Кривичног Права и Поступка.

Што је ордонанса Луја XIV за француски, то је Каролина, закон Карла V, за Немачки Кривични Поступак, јер и један и други усвајају прави инквизиторски поступак с начелом тајности, писмености и *законском теоријом доказа с тортуром*. Доказни систем, који је образован у Италији, пренесен је и у Француску и у Немачку.

Каролина, наслањајући се на италијански доказни систем, учинила је велику грешку, што у своју теорију законских доказа није унела и доказ *индицијама*. Неко може бити осуђен само на основу признања, сведочења сведока и исправе, а никако на основу сумње или основа подозрења. Доказна средства су, према овоме: *признање, сведочење сведока и исправе*. И ако је у свима законодавствима овога времена био искључен доказ индицијама, ипак оне нису биле без икакве вредности. На основу њих се није могла једна чињеница потпуно доказати, али на основу њих се могла употребити тортура ради изнуђавања признања.

Признање је било најбоље доказано средство — *regina probationum*, и за њим се тежило у поступку, јер се сматрало да је њиме нађена права истина. Свако се признање подвргавало оцени суда и тек се тада узимало као потпун доказ, што значи да није имало доказну снагу чим је дато. — Ако се испитом оптуженог није дошло до признања, онда се његова кривица могла доказати и сведочењима сведока. Сведоци су испитивани протоколарно и њихови испити саопштавани странкама ради претресања. За потпун доказ сведоцима тражиле су се *две сведочење*, а једна сведочења чинила је *полудоказ* (*probatio plena et semiplena*), подела која у теорији законских доказа још и има своје практичне вредности, јер је закон унапред сваком доказном средству одредио и доказну снагу.

Ако се потпун доказ сведоцима није могао добити, а није било ни добровољног признања, то је оно морало бити *изнуђено*, но само под условом да већ постоје основи подозрења, који су довољни за примену тортуре. Законодавци су примера ради набрајали основе подозрења (индиције), који треба да буду погодба изнуђавању признања, а пре саме тортуре оптужени се позивао, да обеснажи индиције, које противу њега војују. Признање, које оптужени за време тортуре учини, не сме се примити као доказ, већ се има његова истинитост да провери. Проверавање се врши на тај начин, што се оптужени, који је признао, пита за извесне околности, које невин нити зна нити их може рећи, па ако признање садржи и такве околности, које само извршиоцу могу бити познате, онда се сматра да је истинито. Ако се те околности не слажу, онда се оптужени подвргава поновној тортури, док се не добије жељено признање. Написмено се ставља тек оно, што оптужени после тортуре призна, а признање има доказну снагу ако се после неколико дана опет понови и потврди. Из овога се јасно види, да тортура није била доказно средство у законском смислу, већ један експеримент, који се има употребити ради добављања доказног средства.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марковић

АЛБУМ КРИВАЦА

и друга спомоћна средства полиције безбедности.

(СВРШЕТАК)

Због потпуније контроле над покрађеним стварима, хановеранска полиција начинила је тачан списак свих завода и радња, у којима се примају ствари у залогу; а у исто време и свих старинара и банкара. Све су ове радње подељене по групама и за сваку такву групу од неколико њих одређују они једног полицијског чиновника, чија је дужност, да свакодневно похађа те локале и да се свагда тачно увери да ли код њих није продата или заложена каква украђена ствар. Приликом таквих ревизија ови полицијски органи обавештавају кога треба у тим радњама усмено или писмено, о појединим учињеним крађама и описима украђених ствари, како би и они, поред поменутих чиновника, водили рачуна о проналажењу покрађених ствари.

За нас би оваква контрола била од врло велике важности. До данас се међутим, код нас на то није полагао никаква пажња, и ако би се статистичким подацима могло утврдити, да је 50% украђених ствари дато у залогу одмах после крађе.

Организујући такву једну контролу били би у стању, да на врло лак начин дознамо о многим извршеним крађама, о којима иначе с друге стране не бисмо могли ништа сазнати. Та нам је контрола потребна у толико више, што нашим законом није забрањено, да неко може залагати извесне ствари без потребе легитимисања.

Већ у Немачкој није тако. Берлинска је полиција н. пр. у духу закона увела, да сви залогопримаоци воде нарочиту књигу са именима залагача, уз навођење њихових легитимационих хартија, које су показали приликом залагања и заложеног предмета. Тај је списак приступачан само залагачима и полицијским чиновницима. Полиција има велике користи од њега при проналажењу криваца.

Кад, дакле, они и поред оваквог списка одређују сталну контролу за све заложене ствари, зашто се онда не би и код нас увела, кад већ не постоји законска обавеза легитимисања?

* * *

Познато је, да је једном криминалисти често пута потребно да познаје рукописе појединих криваца и да се, ако се располаже таквим материјалом, могу да учине знатни успеси у раду. Такав материјал прибира на свој начин и хановеранска полиција: сва лица, која се код ње измере по Бертилоновом систему и од којих се по прописима дактилоскопије узму отисци прстију, дужна су, ако су само писмена, да на полутабаку хартије испишу своју аутобиографију, како им се буде наредило и да то што напишу и потпишу. На тај начин полицијска власт у свако доба располаже њиховим оригиналним рукописима.

Ове рукописе распоређује полиција у кутијама по азбучном реду, према презименима тако, да свака категорија криваца, односно свака свеска албума, има и своју кутију.

Сем кутија, одговарајућих категоријама албума, које смо напред споменули, постоје засебне кутије и за фалсификаторе, јатаке и саучеснике, просјаци, који пишу молбе за милостињу и лица, која се баве писањем анонимних и претећих писама.

* * *

И за растураче лажног новца постарала се ова полиција, да уведи извесну контролу, која се по својој практичности ни мало не разликује од контроле над покрађеним стварима.

Од лица, која се ухвате, да су покушала, да протуре какав лажан новац, узимају потребне податке и попуњавају један по нарочитој форми удешени бланкет са именом и презименом дотичног лица, местом, где је покушао размену, именом лица, код кога је то учинио и тачан опис вредности и времена издања лажног новца.

Такви бланкети се распоређују азбучним редом, по презименима растурача, у кутијама, којих има толико колико и слова у азбуци.

Ако се таквом лицу и по други пут догоди, да га ухвате у протурању, па се констатује, да је и тада покушао, да протури новац исте вредности и од исте године, као раније, полиција с правом наређује претрес његовог стана, јер постоји вероватноћа, да он то чини намерно, а не случајно.

Код нас се ни у том погледу ништа није предузимало до данас. А међу тим не би била искључена могућност, да једном лицу, које би данас покушало да протури новац у једноме кварту, па се сутра ухвати у протурању истог новца у другом кварту, због тога не деси никаква непријатност, пошто се код нас и у тим пословима осећа толика подвојеност, да се не може знати у једном кварту шта други кварт ради. Од такве погрешне системе у раду наша полиција највише пати и док се она на који начин не претуреди, не може у нас бити ни речи о каквом њеном напретку.

* * *

Води се за тим списак осуђених криваца на полицијски надзор, са тачним подацима о томе, кад је дотично лице осуђено на ту казну, којом пресудом и колико, као и кад је почело издржавати и кад се има ослободити. О корисности овога посла није потребно да овде ништа напомињем, пошто је сваки полицијски чиновник убеђен, да се мора ово извршити све дотле, докле се по нашим позитивним законима појединци осуђују на ту казну. Пре краткога времена изашао је у „Полицијском Гласнику“ један опширнији чланак о овом надзору.

Код нас се, на жалост, за сада тај надзор не врши ни из далека онако, како је законом предвиђено, већ је у многим случајевима остављено вољи самога осуђенога, да ли ће га издржавати или не. То се најбоље види у београдској полицији,

где као што сви знамо, живе многа лица, која су осуђена на издржавање полицијског надзора; па ипак за то полиција нема података о томе, те га због тога издржавају само она лица, која се сама пријаве.

* * *

Хановеранска полиција не пропушта, а да се не користи и појединим корисним саопштењима у њиховој штампи, која се односе на криминалистику. Све такве notiце и саопштења она исеца редовно из новина и лепа их у засебне књиге — блокове — са празним [листовима, да у своје време може корисно и да употреби. Чиновник, коме је тај посао поверен, прави с времена на време регистар пред књигом о садржини прилепљених исечака. Већ је 9 година како прибирају тај материјал и чиновници се хвале, да им он у многим случајима чини лепе услуге. То је у осталом и објашњиво: Зар се и код нас мало пута може наћи у нашим новинама по која веома корисна потица или расправа о каквом криминалном предмету?

* * *

Врло је важна ствар при контролисању професионалних разбојника и других криваца, да се зна, где се који од њих креће и у коме се друштву обично налази. О томе се хановеранска полиција тако исто брине и она све прибране податке бележи у једну за то удешену књигу, где се поред имена (својих) познатих неваљалаца стављају и имена њихових другова са којима су свагда заједно. Ове податке сређује полиција по именима извиканих локала, у којима се таква друштва обично виђају. По њима се врло често успе да објасни неки иначе необјашњив догађај, када се имају на уму такве везе и начин живота тога разбојничког света.

За тим се води још и контролни учинених дела, која се достављају полицији по хронолошком реду са тачним описом учињених дела, сем тога и списак пронађених кривичних дела, по којима су учиниоци спроведени суду. И пред једним и другим таквим списком налази се мали регистар имена криваца по азбучном реду и са рубрикама о учиненом делу и о страни, на којој је дотично лице записано у регистар.

Ови се спискови употребљавају да би се у свако доба могло видети кретање криминалитета и да би се за статистичке податке тачан и поуздан материјал имао.

Завршујући излагање о овим разним контролама и списковима морам напоменути, да сам потпуно убеђен, да и ми морамо једном у овом правцу покушати, да уредимо нашу полицију. Чак нам не стоји ништа на путу, да то одмах и предузмемо, јер њихово вођење не потребује ни нарочите вештине и спреме, нити неких већих материјалних жртава, па чак ни велике радне снаге, сразмерно користи, коју би нам пружио увођење њихово.

У хановеранској полицији све напред поменуте спискове и контроле води један жандарм кривичног одељења. Ми бар не оскудевамо у њима.

В. Лазаревић.

О КРАЂИ СТОКЕ

Судећи по статистичким подацима за последњих неколико година број злочина и престопа, нарочито тежих, знатно је опао, безбедност је у том погледу много јаче него раније загарантована, али за крађе стокe не може се то исто рећи. Број крађа стокe ако није повећан за цело није смањен. Кад би се публиковали сви извештаји што их општински судови о овоме поднесу својој предпостављеној власти изгледало би чисто невероватно да се толики број тих крађа дешава.

Кад би се израчунало колика се штета од тих крађа претрпи, стварна штета украдена стока и трошкови око тражења покрађе и кривца (телеграми, расписи, личне потере и т. д. тај рачун би био врло велики.

Множина ових крађа које су већином опасне (§. 223. б. казненог законика,) даје се у неколико објаснити лакоћом којом се оне врше. Наши људи обично стоку не затварају, не чувају са онолико предостражности са колико би требало, него стоку остављају на отвореним просторима, па чак и невезану и тиме чисто дају прилике да се кривична дела дешавају. Па и оно што као самњим чувају, затварају, остављају под слабом и рђавим затворима а често по појатама и колибама а без икаква надзора и ако далеко од куће.

Други важнији разлог што се ове крађе не умањавају лежи у томе што је крадена стока у већини случајева предмет несавесне трговине, а превентивне мере које полицијска власт предузима да се број крађа стокe умањи и трговине с њом онемогући, недовољне су. Оне су додуше у неколико завођене, али противу њиховога завођења, истиче се као разлог отежавања промета стокe. Свакако да се зато што ће промет стокe бити мало отежан, не може дозволити запостављање тако потребних и корисних превентивних мера.

Године 1871. књажевско намесништво је издало као превентивну меру један, и ако не потпун, ипак врло потребан, закон, закон о издавању уверења при продаји стокe. (в. зборник 31. страна 460.) Задатак тога закона је да спречи продају украдене стокe. Закон наређује да сваки онај који би хтео продавати говеда и коже мора имати од месног кмета уверење да је то његова (продавчева) својина.

„Који продавац стокe не би имао уверење, тај ће се као подозрив одмах на одговор узети, па ако би се показало да је стоку украо или другим недозвољеним начином прибавио, поступиће се с њим по прописима кривичнога закона, а стока ће се задржати на његов трошак док се извиђање не сврши. Кад купац не би јавио власти за продавца стокe који нема уверење, онда ће дужан бити стоку, ако би била украдена или другим недозвољеним начином од стране продавца прибављена, вратити правом господару без икакве накнаде од овога.“ Тако гласе чл. 7. и 8. поменутог закона.

Непотпуност овога закона јесте у томе, што се он односио само на крупну стоку

и што дужности одређене у њему нису биле довољно санкционисане. Разуме се, кад се утврди да је стока украдена, онда и купци могу одговорати по кривичном законнику за саучесништво, али ми овде говоримо о томе, да они у опште не купе стоку од продавца који нема уверења да је то његова својина, а за то у овом закону нема санкције, јер и у оном случају, кад се истрагом утврди да је продавац доиста сопственик продате стокe, до купца који је стоку без уверења продао нема одговорности, сем тога што поднесу мале трошкове око извиђања. Сама грађанска одговорност непотпуна је и без кривичне одговорности не ће дати жељени резултат а може бити подстрекач да несавесни људи ризикују да неће ни бити ухваћени.

1891. године расписом *санитетског одељења* министарства унутр. дела СМ 5014. од 9. августа уверење о својини стокe, које предњим законом уведено, спојено је са уверењем о здрављу стокe, са општинским сточним пасошем који је предвиђен законом о заштити од сточних зараза у опште и о мерама за угушивање истих зараза. Сточни пасоши су првобитно баш заведени као једна од главних мера за сузбијање и угушивање сточних зараза и за заштиту стокe од истих, а нису заведени као мера за предохрану јавне безбедности и за то су и стављени били под надзор ветеринарима, па је то тако остало и после кад су по поменутом распису заменили уверење о својини стокe. Сав надзор о исправности пасоша остављен је и даље марвеним лекарима, а наредбе и упутства издавало је *санитетско одељење* министарства унутрашњих дела и упућивало их њима.

Колико би, пак, требало да буде користи од сточних пасоша и колико стварне користи има, зна се, као што се зна да крађивцима и свима онима који до стокe долазе недозвољеним начинима, не треба пасош. Таква стока поред свега старања полицијских власти нађе купца и има проходњу. „Сопственици“ такве стокe дају је у бесцење и онда мора бити купца, а дају је у бесцење само да би је што пре протурили и што их ништа не кошта. А кад крађивци крадену стоку задрже за себе онда им пасош најмање треба. Али баш и да треба пасош, овакви пасоши какви су и како се издају, не дају никакве гаранције да се украдена стока не може протурити. Није ли на београдској пијаци налажена крадена стока продата на основу „уредних“ пасоша? Нарочито у пасошима се стока непотпуно описује, а често, врло често, ти се описи стављају на основу изјаве сопственика; службени орган који пасош издаје стоку и не види. Расписи министарски и наредбе полицијских власти нису могле нагнати општинске органе да своју дужност тачно врше, а томе узрок свакако лежи у непрактичном поступку по коме се ти органи кажњавају и у незнатности казне којом се кажњавају. Интересантно је да је и та казна предвиђена у закону о заштити од сточних зараза, у закону коме није главни предмет јавна безбедност у правом смислу, него здравље стокe.

Сем овога: да продавац стокe мора имати пасош о стоци коју продаје и ако га нема сноси врло малу грађанску одговорност, ми других превентивних мера којима би био циљ да спречавају крађу стокe немамо. И баш то, што се те крађе дешавају свакодневно, очито доказује недовољност досадашњих мера да се крађе стокe умање ако не и униште, јер материјална корист која је у овим делима основни мотив, ствара и купце за овакву стоку, а по што ће је куповати ноћу, клати и продавати кријући од власти не мора их одбити од несавесне спекулације пошто такву стоку купују невероватно јевтино, па купили је по пасошу или без овога, а у закону за њих и нема казне ако би је баш и без пасоша купили.

Уз ово да поменемо и то што се код нас у последње време врло често дешава да крађивци украдену стоку, обично вола, не одводе, него закољу, одеру кожу и њу однесу а месо од целог грла оставе, с тога што је кожу лакше протурити, за њу се и пасош не тражи, а продати и саму кожу заувар је.

Превентивним мерама, којима би се хтело да спречи крађење стокe, био би несумњиво први задатак да спрече промет такве стокe, а то би се једино постигло тиме, што би се ујемчило да сваки продавац мора имати доказа о својини стокe коју продаје. У том погледу до сад није више рађено сем што су поједине месне власти издавале наредбе на основу § 326. крив. закона и чл. 41. закона о уређењу округа и срезова, а то није могло показати скоро никакве користи. Месне полицијске наредбе као и њихово примењивање зависи врло много од личности која их издаје и са променом у томе и наредбе се заборављају, а после, дејство једне месне наредбе никако је кад такве одредбе нема једновремено и у другим местима.

Ако се ова појава, крађа стокe, схвати онако озбиљно као што она и јесте у ствари, онда све мере, којима би се ишло на то да се крађа стокe спречи, требало би озаконити допунама у општем кривичном закону.

Те мере под претњом осетне казне имале би се озаконити у главном у овоме:

1.) да сваки који гони стоку (крупну или ситну) преко 10 километара — 2 сата — ван атара своје општине, мора имати уредан пасош;

2.) да сваки мора у одређеном року пријавити месној општинској власти стоку, коју је купио или иначе задобио и довео са стране у атар општине у којој живи, и да поднесе доказа којима ће доказати основ прибављања;

3.) да се забрани продаја и куповина стокe за коју продавац нема уредан пасош;

4.) да се забрани продаја и куповина стокe ван пијачнога места и ван одређенога времена ако продавац није из места у коме продају врши;

4.) да за неуредно и небрижљиво описивање стокe у пасошу одговарају издавачи;

5.) да се забрани продаја и куповина сточних кожа за које продавац не би имао уверење о својини; и

6.) Забранити да се стока за продају које ван одређеног времена и места и у опште пре него што се званично утврди да је дозвољеним начином набављена.

Контролу, пак, да се наређене мере доиста извршују треба оставити нарочитим органима полицијске власти.

Душ. Николић

ПОУКЕ И УПУТИ

Полицијска власт није надлежна да се упушта у оцену и расправу спорних питања, на која наиђе при извршењу пресуде избраног суда.

Стеван К., из Орашца, као пријемник права Ђурђије и Јелене, пунолетних кћери и наследница пок. Степана И., писменим актом од 17. априла 1902. године, поднео је начелнику среза поцерског пресуду избраног суда од 17. јуна 1872. године, по којој је тражио, да му власт део задружног имања, досуђен деци пок. Степана, уступи као пријемнику права поменутих наследница Степанових, по извршној пресуди Апелационог суда од 28. децембра 1900. године Бр. 5192., а који део самовласно ужива деобничар Илија И., односно његов син Ђорђе.

Услед немогућности извршења поменуте пресуде, јер нису означене мере и границе спорног имања, средња власт решењем од 8. јуна 1902. године Бр. 5188., упутила је Стевана, да код надлежног суда тражи исправку или поништај поменуте пресуде.

Решење начелства округа подринског, којим је одобрено горње решење средње власти, поништио је Министар Унутрашњих Дела с тога, што се извршна пресуда избраног суда мора извршити по § 462. грађанског судског поступка, те је средња власт била дужна, да, ако наступи случај немогућности извршења пресуде, позове судије и помоћу њих исту изврши.

Средња власт је покушала да поступи по горњим примедбама Министровим, али пошто су све судије помрли, а првостепени шабачки суд, као што се види из његовог писма од 8. октобра 1904. године Бр. 25044., огласио се за ненадлежног, да објашњава пресуду избраног суда, налазећи да је, по § 335. а. грађанског судског поступка, надлежан да исправља и објашњава само своје пресуде, то је молилац Стеван решењем средње власти од 16. новембра 1904. године № 10603. упућен, да тражи састав другог избраног суда, ради поделе спорног имања са Ђорђем, пунолетним наследником пок. Илије.

Како се деобничари нису сложили у саставу избраног суда, јер Ђорђе није хтео пристати ни на избрани суд, нити је хтео бирати избране судије, као што се види из акта Бр. 1938., — то је молилац Стеван актом својим од 29. марта 1905. године понова тражио од средње власти, да пресуду изврши помоћу стручних техничких лица, која ће о његовом трошку све спорно непокретно имање премерити и на два равна дела поделити, па да се Ђорђу, сину деобничара Илије,

понути, коју хоће половину да прими, а друга половина деобног имања њему уступи.

Средња власт решењем својим од 15. јуна 1905. год. № 3059, а на основу § 493. грађанског судског поступка, одлучила је: да се целокупно спорно непокретно имање, означено у реферату пресуде избраног суда под Бр. 14686/1872. год. подели на два равна дела средством једног инжињера, и један део, који он хоће, уступи Ђорђу и малолетној деци Радована, сина поч. Илије, а други део тужиоцу Стевану; да се спорно имање — земље зване »на Улици«, »код Гробрља« и »Савско поље« одмах уступе тужиоцу Стевану, пошто је Ђорђе свој део отуђио; и да се, што се тиче покретности, означене у пресуди избраног суда, изврши подела само у постојећим зградама, а за осталу покретност, као: живи мāl и др., тужилац се упућује на парницу за накнаду штете.

Ово је решење донето са ових разлога:

Поднета извршна пресуда избраног суда у деоби имања између туженог Илије, односно његовог сина Ђорђа и тужиоца Стевана, као пријемника права наследница поч. Степана, по § 462. грађанског судског поступка, мора се извршити, а за извршење њено надлежна је ово-средња извршна власт — § 463. истог закона.

Што се тиче неопредељености у пресуди, односно деобног имања, које је после извршене деобе остало и даље у заједници деобничара поч. Илије и малолетне деце Степанове — за ту исправку у пресуди, по § 335. а. грађанског судског поступка, био би надлежан једино онај суд, који је овај спор и судио, али како су ове судије давно помрле, — то се и ова исправка не може учинити, већ се пресуда има извршити онако, као што је у реферату њином изложено, т. ј. да се све имање и кретно и некретно подели на два равна дела, и један део да узме тужилац Стеван, пошто тужилац, ради правилније поделе спорног имања, пристаје, да се о његовом трошку средством стручног техничког лица премери и деоба по сили горње пресуде изврши.

Ово решење средње власти одобрило је и начелство округа подринског решењем својим од 22. јула 1905. године № 11496., па и Министар Унутрашњих Дела својим решењем од 18. октобра 1905. године П№ 26215., поред разлога, изнесених у решењу средње власти, још и зато, што је пресудом првостепеног суда од 30. септембра 1900. године Бр. 35261., која је одобрена напред поменутом пресудом Апелационог суда, доказано, да је постојала маса поч. Степана и да је самим тим, и што је имање овога пописано — престао задружни однос између његових наследница и туженог Ђорђа, односно његовог поч. оца Илије — § 520. грађанског закона.

По изјављеној жалби од стране Ђорђа И., Државни Савет нашао је, да ожалбено решење Министра Унутрашњих Дела не одговара закону са ових разлога:

По § 463. грађанског судског поступка за извршење пресуде надлежна је поли-

цијска власт. Али она може пресуду извршити само у ономе обиму, како она гласи. У томе случају, ако је предмет извршења пресуде каква покретна ствар или непокретно имање, власт поступа по § 491. и 493. поменутог поступка, и ствар, или имање, одузима од осуђеног и предаје ономе, коме је досуђено.

Из извршне пресуде избраног суда од 17. јула 1872. године види се, да су се поделили Неша И... са братом му Илијом, оцем жалиоца Ђорђа, и кћерима трећег му брата пок. Степана: Ђурђијом и Јеленом, које су свој део имања продале пок. Светозару К., чији син Стеван сада тражи извршење те пресуде.

Том пресудом пресуђено је, да се како покретно, тако и непокретно имање подели на равне делове, ну да део Ђурђије и Јелене остане у заједници са стрицем им Илијом.

Од покретности зграда, и стоке, избрани суд одредио је засебни део Неши, а укупно одредио два дела, који да припадну Илији, Ђурђији и Јелени, побржавши све поименце; а од непокретног имања плац кућњи са баштом и око баште поделио је на три равна дела и означио белеге. Остало непокретно имање нити је у пресуди именовано, нити дељено, јер се из пресуде види да су парничари изјавили, да ће га они сами премерити и изделити.

Из акта се даље види, да је се Неша сасвим оделио, да је по попису од 1. марта 1874. године Бр. 85. маса пок. Степана, оца Ђурђије и Јелене, образована и да је у попис ушао кућњи плац и још девет комада земље, стока и покретност, али да је то све имање остало при брату Степановом Илији, јер старатељски судија првостепеног шабачког суда решењем својим од 15. децембра 1889. године Бр. 15723., којим је Ђурђију и Јелену огласио за пунолетне, упућује их, да свој део траже од Илије њиховог стрица.

Најзад из уговора, потврђеног од судије за неспорна дела првостепеног шабачког суда 23. марта 1902. године № 7523, види се, да су Ђурђија и Јелена свој део имања, који се налази при стрицу им Илији, продале за 150 ₪ ц. Светозару К.; да је после тога Илија водио спор против Ђурђије, Јелене, и Стевана, сина купца пок. Светозара, тражећи, да се предњи уговор поништи зато, што Ђурђија и Јелена нису сопственице тога имања, јер је имање недељено, и што јо пок. Степан имао сина Цветка, који је умро после оца, те њему Цветков део као задругару припада, али је од тога одбијен пресудом од 30. септембра 1900. године № 35260, са разлога, што је део пок. Степана, образовањем његове масе, одвојен, те је и задруга престала и та је пресуда одобрена пресудом Апелационог суда од 28. децембра 1900. године № 5192., која је извршна.

Према томе, предмет извршења пресуде избраног суда може бити само издвајање кућњег плаца, баште и око баште, коју је избрани суд белегама обележио — али, као што се из акта види, те су белеге поништене, — а не и остало непокретно

имање, јер је пресудом само утврђено, да се има изделити на равне делове, али није означено ни које је поименце то имање, ни коме, колико, и с које стране припада.

Извођење начелника среза поцерског у његовом решењу од 15. јуна 1905. године № 3059., да је заостала земља на „Улици“, код „Гробља“ и у „Савском пољу“, онај део, који припада Ђурђији и Јелени зато, што је део пок. Илије по три тапије од 14. маја 1883. године № 2464., продат за његове дугове, претпоставка је, јер ничим није утврђено, да ли је цео део Илијин од тих земаља продат, и нема ослободила у пресуди, те без пресуде и не може бити предмет извршења.

Као што се види из акта № 3059., Стеван син пок. Светозара, као пријемник права Ђурђије и Јелене, наследница пок. Степана, тражи имање на основу поменуте пресуде избраног суда и списка пописа масе пок. Степана, а Ђорђе, син пок. Илије, томе се противи, те се начелник срески није могао ни упуштати у оцену и расправу спорног питања и имања, изван пресуде, и у томе допуњавати пресуду о чему она не гласи, него је Степана односно тога имања требало да упути на спор суду, који је, по чл. 146. Устава, једино надлежан да пресудом утврди, које ће имање и у коме простору и границама жалилац Ђорђе дужан бити да уступи.

Са наведенога, неисправно су и начелство округа подринског и Министар одобрили радњу среске власти, у колико је ова, као извршна власт, закорачила у надлежност судску, те с тога је Државни Савет, на основу чл. 26. свог пословника, одлуком својом од 3. фебруара 1907. године № 316. поништио ожалбено решење Министрово.

Наплата механског акциса одсеком на годину може бити само по споразуму између општине и механџија и кафеџија.

Суд и одбор општине врдилске, на основу чл. 86. закона о општинама, донели су одлуку: да Периша Луковић, механџија из Врдила, на име механског акциса плаћа годишње по 50 динара.

Незадовољан овом одлуком Периша се жалио среској власти, наводећи, да је према приходима од механе и сувише много оптерећен.

Начелник срески, налазећи да је ова одлука на закону основана, одбацио му је жалбу као неумесну.

По изјављеној жалби, Државни Савет поништио је ово решење надзорне власти са ових разлога:

У тач. 5. закона о наплаћивању акциса (измене и допуне од 23. јула 1898. године) јасно стоји, да општине могу наплаћивати акциса процентуално, према количини потрошеног пића. Али сем овога, општине могу удесити наплату акциса и одсеком на годину и то по споразуму са механџијом.

У овом случају види се, да је општински одбор одлуком својом и без споразума натурао жалитељу, да на име ак-

циса плаћа годишње по 50 динара. Међу тим ово по поменутом законском пропису није могао учинити. Јер ако се до споразума за наплату акциса одсеком није могло доћи, онда је требало остати при првом одељку поменутог законског прописа, т. ј. приступити наплати акциса процентуално према количини потрошеног пића.

Одлука Државног Савета од 3. фебруара 1907. године № 736. **М. В.**

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж Е С Е

Зорка, кћи Спасе Крстића печењара ова, стара 14 година раста повисоког — танког, у лицу првомањаста, 9. тек. месеца напустила је кућу свога оца и до данас се није вратила, нити се пак зна куда је отумарала.

Свима полицијским и општинским властима препоручује се да Зорку у своме реону потраже и нађену упуте Управи града Београда с позивом на акт Управе Бр. 5670.

Милована сина Богдана Живковића, из Смољинца, а бив. шегрта код Раше Милосављевића, опанчара из Пожаревца, тражи начелство округа пожаревачког због крађе. Милован је стар 14 година, средњег раста, првомањаст, у обичном сељачком одећу и у опанцима, на глави има шубару. Пронађеног треба спровести поменутом начелству с позивом на акт Бр. 2016.

Драги син Ружице Рајић, из Великог Градишта, отумарао је пре извесног времена из места пребивања и до сада се није вратио. Он је стар 12 година, омален, обрва и косе плаве, црних очију, више обрве има младеж. Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима да га потраже и у случају проналаска о томе известе начелство округа пожаревачког с позивом на акт Бр. 2087.

Чедомира Петровића, бив. званичника, тражи начелник среза посавског округа ваљевског због извесног казнивог дела. О пронађеном треба известити поменутог начелника с позивом на акт Бр. 407.

Живојина Димитријевића, земљоделца из Јаловика, који је пре извесног времена отумарао из места пребивања, тражи начелник среза посаво-тамнавског, ради издржавања полицијског надзора. Живојин је стар 27 година, средњег раста, смеђе косе, округлих образа, очију црних, бркова малих и црних. Пронађеног треба спровести поменутом начелнику с позивом на акт Бр. 1776.

Косту Милошевића, зидара из Београда, тражи кварт врачарски, код кога има да издржи 12 дана затвора. Коста је стар 40 год., средњег раста, црних бркова, брија се, очију црних, на себи има обично грађанско одело затворене боје, а на глави шубару. Пронађеног треба упутити поменутом кварту с позивом на акт Бр. 16343/906.

П О Т Е Р Е

Петар Анђелковић и Јован Н., родом из Бугарске, који су од пре извесног времена дошли у Свилајнац као бантовански радници, 12. ов. м-ца извршили су опасну крађу слуги Т. Јосифовића, механџије из Свилајнца и однели ове ствари: 1 пар одела од шајка, 1 пар чизама, неколико мушких кошуља, један чаршав од јоргана, дијамант за сечење стакла и једну пољаву за покривање. Петар је стар 23 год., средњег раста, малих црних бркова, у лицу плав; Јован је стар 40 година, средњег раста, првомањаст, у једну ногу сакат и парамљује при ходу. Оба двојица имају на себи сукнено одело. Нека све полицијске и општинске власти потраже крађивце и у случају проналаска стражарно их упуте начелнику среза ресавског с позивом на акт Бр. 2544.

Стојадин — Тина Вучковић, обућар, извршио је више утаја у Параћину, па је побегао 13. овог месеца. Стојадин је стар 26 година, у лицу плав, омаленог раста, на себи има цивилно сако одело и иберцигер а на глави при штофани шешир. Нека га све полицијске и општинске власти потраже и у случају проналаска стражарно спроведу начелнику среза параћинског с позивом на депешу Бр. 2766.

Краљевски државни тужилац у Берлину Ш. краљ. државни тужилац у Минхену I и цар. и кр. земаљски суд у Бечу издали су потернице за овом варалицом, која се зове **Карл Ото Фрам**.

Ото је починио масу превара по великим варошима у Немачкој и Аустро-Угарској, највише помоћу огласа у новинама, као: „Тражи се контоарист,“ „тражи се касир,“ „кауција потребна“ и т. д., па кад му се та лица јаве и кауције положи, он онда побегне из тог краја и јавља се у другом под другим именом, као Валтер Пелц, Роџ Фелов, Карл Вилерсдорфер Георг Шнајдер и т. д.

Карл

Несумњиво је, да је Фрам јануара ове године био у Грацу, само му се није могао пронаћи стан ни име под којим је био.

Међутим ноћу између 7. и 8. јануара преноћио је у хотел „Штајерхоф“ у Грацу неки „Едуард Барух,“ банкарски чиновник из Београда, а идуће ноћи у хотел „Енгел,“ по овог